

6173 **Eneste Beh. af Forstl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876.** 6174

ikke er i den Grad bestemt, ikke i den Grad afgjørende, at man ikke skulde føle sig berettiget til at haabe, at et Lønningstillæg, om det just ikke blev det, som vi havde indsat paa Finantsloven, saa dog et andet end det, som Regjeringen har foreslaaet indsat, kan gaa igjennem i det andet Thing.

Timestad: Det ærede Medlem, som nu talte, har — og jeg tror, det maa være indlysende for de Medlemmer, der hørte, hvad jeg sagde — ganske misforstaaet, hvad jeg udtalte med Hensyn til, at det Skridt, man havde foretaget, let vilde synes for Landstinget at være et Forsøg paa at hævde det Folkethingets Supremati over det Hele, som har været en Anstødssten i tidligere Kampe. Min Mening er ingenlunde den, at det er Finantslovens Indhold, saaledes som den foreligger, at det er nogen Mangel paa Eftergivenhed fra Folkethingets Side med Hensyn til de enkelte Punkter, der skulde gjøre det til en Umulighed for Landstinget med Være at kunne gaa ind paa den, fordi det vilde være en Underkastelse under Folkethinget. Det var slet ikke det, jeg udtalte, nei, jeg udtalte kun dette, at naar man stillede sig paa det Standpunkt, at man sluttede sig sammen og bandt hinanden til at fastholde visse Ting, visse Positioner, selv under Forudsætning af, at det andet Thing vilde række Haanden til en Overenskomst, og man da bandt sig til ikke at ville fravige disse Punkter uden under Forudsætning, at man fik sit Dnsse opfyldt om at Ministeriet gik af, saa vilde Landstinget deri, tror jeg, med Rette kunne se et Forsøg fra Folkethingets Side paa at hævde sin udelukkende (Udfrydelse), ja, jeg siger udelukkende Indflydelse paa Regjeringens Sammensætning. Naar man siger til Landstinget: Der er det, vi ville gaa ind paa, vi vige ikke derfra under nogen Betingelse, hvad I saa sige, medmindre vi faae en anden Regjering, saa siger jeg, at saa stiller man sig saaledes, at man gjør Folkethinget eneraadig over Regjeringens Sammensætning. Naar det ærede Medlem dernæst yttrede, som det synes, en glædelig Forundring over, at jeg havde filllet mig paa det Standpunkt, at jeg vilde offre Regjeringen, naar den var den eneste Anstødssten for at undgaa den foreløbige Finantslov, vil jeg sige det ærede Medlem, at det naturligvis har fornøjet mig, at jeg har vaakt hans Glæde, men jeg kan ikke Andet end undre mig over, at det har vaakt hans Forundring; thi der forekommer det mig, at han vel maatte kunne indse, at jeg, og jeg tør vistnok paastaa alle de

der fremdeles i dette Thing, om jeg maa bruge det Udtryk, ere blevene sig selv tro, og ikke ere gaaede over til den anden Side, indtage det Standpunkt, at hvis Vansteligheberne udelukkende laa hos Regjeringen, og hvis der var Udfigt til en Overenskomst mellem Thingene, ved hvilken man kunde undgaa en foreløbig Finantslovs Ulykker, havde vi Alle eller saa godt som Alle, at saa bør denne Anstødssten fjernes. Derom ere som sagt Alle enige; men det, som vi tillade os fremdeles at bebrejde de Herrer, der tidligere i mange Spørgsmaal stode sammen med os, er, at de ved deres Optræden netop have gjort vansteligere, at noget Saadant kunde ske. De kunde have stemt ganske som de vilde, enten med Flertallet eller med Mindretallet eller for noget Mellemliggende eller noget helt Andet, blot de ikke havde bundet sig til allerede nu at gjøre Noget gjældende overfor Landstinget og til at fastholde det i Fællesudvalget, thi det er netop derved, at de have vanstelliggjort den Løsning, som kunde have været fundet ved Regjeringens Fratræden; de have netop derved skabt en Anstødssten for Regjeringens frie Bevægelse. Naar det ærede Medlem endelig endnu yttrede (Corn. Petersen: Endnu!), ja, endvidere endnu (Corn. Petersen: Det er en kort Bemærkning!); jeg følger affurat den korte Bemærknings forskjellige Punkter, som det ærede Medlem for Præst Amdts 1ste Valgkreds (Scavenius) kom med; han havde tre Punkter, og jeg tillader mig at følge ham i de tre Punkter; jeg veed ikke, hvorfor min korte Bemærkning skulde være kortere end det ærede Medlems. Naar det ærede Medlem endelig som det tredje Punkt anførte, at Landstinget kun havde høiet sig for Regjeringen i Lønningsspørgsmaalet, men at dets Anskuelse i Virkeligheden var en anden, nemlig den, at Lønningssagen ikke burde komme paa Finantsloven, vil jeg tillade mig at henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, hvad han jo forøvrigt meget godt veed, at denne Opfattelse fra Landstingets Side er endnu mere diametralt modsat den, der har gjort sig gjældende i Folkethinget, og Fastholdelsen af denne Anskuelse, at dette Spørgsmaal skal udgaa af Finantsloven, vil jo i lige Grad stille sig imod den Overenskomst, som er indgaaet mellem Flertallet og en Del af Mindretallet.

Formanden: Der er endnu indtegnet 8 Talere, saa at det ikke vil være muligt at slutte Forhandlingerne i dette Møde. Jeg becammer derfor et nyt Møde til i aften Kl. 7 1/2. Dagsordenen vil da være: